– Cartea a II-a a seriei „Focul care ne leagă” –

CÂNTĂTOAREA SÂNGELUI

Nici măcar o vrăjitoare nu poate îmblânzi un dragon...

JULIETTE CROSS

TRADUCERE DE **MONICA ȘERBAN**

LEDA EDGE

JULIETTE CROSS

CÂNTĂTOAREA SANGELUI

– Cartea a II-a a seriei „Focul care ne leagă” –

Traducere din limba engleză de
MONICA ȘERBAN

LEDA
EDGE

NOTA AUTOAREI

Imperiul Roman a fost folosit ca sursă de inspirație pentru această lume fantastică închipuită de mine. Intenția nu a fost să-l descriu respectând acuratețea istorică. Când mi-am reimaginat această lume fictivă, am folosit adesea licența artistică.

Un exemplu este că limba dacilor (limba maternă a Lelei) a dispărut. Potrivit cercetătorilor, românii se trag din daci și din daco-romani, iar Dacia se găsea pe teritoriul României moderne de astăzi. Prin urmare, am folosit limba română, și nu daca, pentru o scenă în care personajul principal, Lela, vorbește în limba ei maternă.

Un alt exemplu sunt vizigoții. Istoric vorbind, aceștia sunt cunoscuți ca un popor germanic, uniți sub un singur rege, care au trăit în Imperiul Roman. Totuși, am alterat o parte a originii lor (nu toți sunt germanici), doar pentru a sprijini firul narativ dedicat mai multor popoare care se unesc împotriva răului din Roma.

La fel ca *Pasărea de foc*, *Cântătoarea sângelui* este un *dark fantasy*, plasat într-o lume brutală, condusă de un tiran plin de cruzime. Este o poveste despre emanciparea femeii și despre

curajul de-a te ridica împotriva asupritorilor și a te lupta pentru libertate.

Cântătoarea sângelui este un *romantasy* pentru adulți care conține teme serioase, inclusiv sclavia din Roma antică, iar acestea pot fi incomode pentru anumiți cititori.

MITUL LUI EURYALE

Când Meduza a fost violată de zeul Neptun, cele două surori ale sale, Euryale și Stheno, au strigat către ceruri, jelindu-i durerea și pierderea. Zeița Minerva le-a auzit plânsetele și a coborât în templu. Drept recompensă pentru fărădelegile suferite din cauza lui Neptun, zeița le-a dăruit celor trei surori puteri de protecție.

Când Minerva și-a așezat palma pe capul lui Euryale, a spus:

— Îți dau darul sirenei. Orice bărbat al cărui sânge îl vei gusta va cădea la picioarele tale și va face întocmai cum ți-e voia. Chiar dacă îi vei porunci să moară, el se va supune.

Euryale nu și-a înțeles darul, dar Minerva a îndemnat-o atât pe ea, cât și pe surorile ei să plece în lume și să-i protejeze pe nevinovați folosindu-se de ceea ce primiseră. Ascultătoare, tinerele au pornit în aventura lor.

Dintre cele trei surori, Euryale fusese întotdeauna cea mai plină de veselie. Însă, din pricina recentelor evenimente, își pierduse zâmbetul. Totuși, ea își dorea s-o servească pe Minerva, așa că a plecat la drum singură.

După două săptămâni în care a rătăcit prin lume, a dat peste un regat ascuns în inima pădurii, așezat pe malul unui fluviu maiestuos. Casele aveau acoperișuri din stuf, iar în mijlocul lor se găsea un palat înalt. Femeile împleteau coșuri complicate, pictate cu o figură pe care ea nu a recunoscut-o – un rege cu o coroană aurie și o mantie brodată cu nestemate. Nimeni n-a băgat-o în seamă cât s-a plimbat prin sat.

La apus, un șir de bărbați – cu chipurile și trupurile acoperite de praf – au intrat în sat, păziți de o gardă de soldați în armuri și cu săbii, unii dintre ei cărând saci mari în spate.

— De unde veniți? l-a întrebat Euryale pe un bărbat mai în vârstă, cu ochi blânzi, dar obosiți.

— De pe munte.

Abia atunci a văzut Euryale, în apropiere, muntele care se ridica amenințător peste pădure.

— De ce vă duceți acolo? l-a iscodit ea.

— Ca să săpăm după nestemate pentru regele nostru. Ar trebui să pleci de aici cât mai repede, a avertizat-o el.

Euryale a mers pe lângă șirul de bărbați ce mărșăluiau spre palatul din mijlocul satului. A rămas ascunsă printre copacii de la marginea pădurii, ferindu-se să fie zărită de soldați.

Când au ajuns la palat, aceștia s-au aliniat într-o piață, pe lângă un dais din piatră. S-a auzit sunetul unui corn și ușile imense ale palatului s-au deschis. Regele a ieșit cu tunica lui gemând de bijuterii strălucitoare, care scânteiau în soarele amiezii târzii precum coroana sa aurie. Regele s-a apropiat cu pași mari de dais și s-a așezat pe un tron tapițat.

— Pe cine trebuie să pedepsim astăzi? a strigat el.

Soldatul în armură din față l-a apucat de braț pe bărbatul vânjos de lângă el și l-a împins să urce pe treptele din piatră. Deși amândoi bărbații erau egali ca statură, înfrângerea și deznădejdea apăsau umerii și capul plecat al săteanului.

— Acesta, rege preaputernic. Astăzi, în mină, a găsit cele mai puține bijuterii pentru sipetul vostru.

Regele s-a încruntat amenințător spre bărbatul solid și a încuviințat din cap.

— Atunci, să înceapă pedeapsa!

Soldatul l-a silit pe bărbat să îngenuncheze, i-a sfâșiat cămașa, și-a scos biciul și s-a pregătit să-l lovească.

Euryale a simțit cum puterea Minervei îi cuprinde întreaga ființă. A ieșit din umbre și a urcat treptele în stola sa verde-deschis. Frumusețea ei dulce părea cât se poate de stranie în acest sat oribil și nemilos.

— Oprește-te! a strigat ea înainte ca soldatul să aplice prima lovitură.

Toți ochii s-au ațintit asupra ei cât a urcat treptele daisului. Regele a urlat cu glasul său grav și furios:

— Cine îndrăznește să-mi împiedice ceremonia de noapte? Cine te crezi tu, femeie?

— Cine te crezi tu, preamărite rege? a întrebat ea, râzând batjocoritor. Iei tot și nu dai înapoi decât suferință.

Chipul lui buhăit s-a înroșit din cauza mâniei.

— Prindeți-o! a poruncit el. Să-i arătăm acestei străine ce facem noi cu cei care mă sfidează!

Soldatul cel mare cât muntele și-a lăsat mâna cu biciul în jos pe lângă corp și s-a repezit spre Euryale. Tânăra a așteptat până când el a înșfăcat-o de gât.

— Te gândești să mă bați? l-a întrebat ea blând.

Bărbatul a încremenit, tulburat de lipsa ei de frică. Profitând de nedumerirea lui, Euryale i-a tăiat brațul cu micul pumnal pe care-l avea tot timpul asupra ei. El a tresărit și i-a dat drumul, sărind în spate și privindu-și rana.

Numai că era prea târziu. Ea deja își trecuse degetul de-a lungul tăieturii. Când soldatul și-a ridicat fruntea, Euryale a

deschis gura, apoi și-a mânjit limba cu sângele lui. Puterea Minervei îi cânta prin vene.

Fără să șovăie, Euryale i-a poruncit:

— Ucide-ți regele!

În glasul ei a răsunat forța zeilor.

Soldatul și-a scos sabia, a făcut trei pași mari până la tron, apoi l-a înjunghiat pe rege exact unde stătea. Ochii lui s-au deschis șocați și s-a prăbușit de pe tron, mort.

Nu se mișca, prea înmărmuriți ca să acționeze, așa că tânăra i-a poruncit din nou:

— Acum, ucide toți soldații!

În timp ce matahala cobora treptele, ceilalți soldați și-au tras săbiile ca să se lupte cu el.

Atunci, Euryale a tăiat umărul săteanului care încă stătea îngenuncheat. Bărbatul a tresărit, și-a ridicat fruntea și a privit-o îngrozit și totodată uluit. Ea i-a lins sângele de pe deget, prinzându-l în mreje instantaneu.

— Nu te mai temi de ei. Acum trebuie să-i omori pe cei care v-au înrobit și v-au folosit pe voi și pe femeile voastre. Ucide-i acum!

Săteanul lat în umeri a luat biciul, a coborât de pe dais și a strangulat un soldat.

A urmat o mică bătălie, căci sătenii s-au alăturat consăteanului lor și, împreună cu primul soldat, i-au omorât pe cei care-i ținuseră încătușați și înrobiți.

Când s-a terminat totul, n-a mai rămas decât o grămadă de dușmani morți. Euryale i-a poruncit soldatului să se sinucidă. Fără să stea pe gânduri, bărbatul și-a retezat beregata, în timp ce femeile din sat urmăreau scena. Euryale s-a dus apoi până la marginea daisului din piatră.

— Tu! a zis ea, arătând spre bătrânul cu ochi blânzi, dar obosiți. Tu vei fi noua căpetenie a acestui sat. Dar, dacă tu sau

oricare alt bărbat uitați de suferința îndurată și vă hotărâți să deveniți precum regele preamărit, atunci mă voi întoarce, a adăugat ea arătând spre leșul cu ochi sticloși. Și vă voi pedepsi așa cum l-am pedepsit pe el.

Euryale a coborât treptele în tăcere și a mers prin marea de săteni, bărbații plecându-și umil capul, iar femeile îngenunchind la picioarele ei.

La un moment dat, o fetiță cu o cicatrice urâtă pe toată fața – una provocată de bici – a tras-o pe Euryale de mâneca rochiei.

— Te rog, nu pleca! Te rog, stai cu noi!

Tânăra i-a cuprins fața dulce și plină de cicatrici în căușul palmei și i-a spus:

— Nu pot, scumpă copilă. Trebuie să-mi continui misiunea.

— Și care e misiunea ta? a întrebat fata.

— Să-i opresc pe cei care fac rele și să-i pedepsesc.

Euryale a mângâiat-o ușor pe obraz, bucurându-se de expresia ei plină de adorare.

— Pentru ca fetele ca tine să aibă o șansă la fericire și o viață numai a lor.

Apoi a intrat în pădure, căutând următorul sat.

Când puterea Minervei s-a risipit, ascunzându-se adânc înlăuntrul ei până când urma să aibă nevoie de ea din nou, Euryale a scos un oftat profund, dreptatea și bucuria umplându-i sufletul. Și a zâmbit.

LELA

Un râset masculin a răsunat în sala mare cu tavan arcuit. Sunetele săltărețe de fluier mă zgâriau pe nervi, dar am rămas nemișcată și tăcută într-un colț, așteptând să fiu chemată de stăpânul meu, consulul Valerius.

Uneori credeam – speram – să-mi uite prezența liniștită în timpul acestor zaiafeturi. Numai că el nu uita niciodată. Îi plăcea să-și etaleze toate lucrurile sale drăguțe.

Pentru moment, noua sclavă, Roza, dansa și se învârtea, fusta ei verde și transparentă ridicându-se și dezvelindu-i trupul gol. Nu purta nimic peste sâni. Doar un model pictat, ce imita solzii verzi și aurii ai unui dragon.

Cei trei oaspeți ai lui Valerius – senatori ai Romei – urmăreau fermecați spectacolul dat de Roza. Totuși, unul dintre ei cerceta încăperea cu o privire lentă și calculată.

Nu-l mai văzusem până acum. Era mai tânăr decât ceilalți senatori invitați în mod obișnuit de Valerius la el acasă și mult mai atrăgător. Avea părul negru și ondulat, tuns după moda nobililor romani. Purta o barbă tunsă scurt, care nu-i ascundea bărbia și maxilarele bine conturate. Toga albastră arăta că provine din Casa Sapphirus – una dintre casele dragonilor de cel mai înalt rang. Mai înalt decât al lui Valerius. Nici nu-i de mirare că tocmise cei mai scumpi muzicanți și că pregătise un asemenea ospăț extravagant.

Îmi petrecusem mai multe minute observându-l pe noul oaspete al stăpânului meu, care părea că nu se potrivește mai deloc cu ceilalți. Preocupată de atitudinea lui neobișnuită, n-am băgat de seamă că și el mă cercetează cu ochii săi albaștri și fermecători, ațintindu-mă cu o privire fixă și intensă.

Mi-am ferit imediat fruntea, privind spre podea, și mi-a displăcut cum pulsul mi-a luat-o razna. Rareori se mai întâmpla ceva care să-mi facă inima să o ia la galop. Reușisem să nu mai las nimic să mă impresioneze în vreun fel – mintea îmi plutea cu ușurință către un loc mai sigur ori de câte ori trupul îmi era folosit.

— Valerius! a strigat străinul. Nu știam că ți-ai luat nevastă.

Quintus a râs, făcând să-mi înghețe sângele în vine. Prima dată când auzisem râsetul acesta fusese când țipasem și implorasem milă, în noaptea în care el și alți romani pe jumătate dezgoliți ne atacaseră satul – noaptea nunții mele. Râsul care îmi arsese oasele și sufletul când îl omorâseră pe dragul meu Jardani. Quintus fusese cel care mă vânduse lui Valerius. Nu pentru bani, ci pentru un loc mai bun în Senat.

— N-am nevastă. Lela e sclava mea preferată, i-a răspuns Valerius străinului, înainte să strige spre mine. Lela! Vino încoace!

Am pornit spre locul unde trândăveau lungiți și unde demonii în formă umană se ospătau, gata să-mi joc rolul de animal de companie domesticit. Valerius a fluturat din mână spre Roza să se dea într-o parte. Fata s-a îndepărtat agale spre stânga și a continuat să danseze, privirea ei îngrijorată întâlnind-o pe a mea când a trecut pe lângă mine.

Valerius stătea așezat într-o rână, pe cea mai înaltă sofa tapițată. Sofaua se găsea în centrul atriumului, care se deschidea spre oculusul domului, oferindu-le oaspeților săi priveliștea splendidă a bolții cerești înstelate. Coloanele corintiene înconjurau salonul intim. Sofale cu tapiserie din catifea verde și perne de mătase aurii umpleau spațiul. Un lux nemăsurat, doar pentru oaspeții importanți ai stăpânului meu.

Leto, aliatul său cel mai apropiat din Senat, se întinsese pe-o parte, în stânga lui Valerius, umplându-și, ca de obicei, burdihanul. Quintus se așezase lungit pe perne, la dreapta lui. Iar străinul cel chipeș alesese să stea pe un covoraș, cu spatele sprijinit de unul dintre stâlpii ce înconjurau atriumul. Cumva, nu pricepeam de ce, părea că nu face parte din grupul lor.

— Ce e lucrul acela de pe gâtul și gura ei? a întrebat străinul brunet, cu o expresie întunecată.

Atenția bărbatului pentru căpăstrul meu împodobit și placat cu aur mi-a amintit imediat de senzația rece pe care mi-o dădea, așa cum stătea lipit de piele și de felul în care un soi de zăbală îmi apăsa limba în jos. Zgarda metalică îmi înconjura gâtul, iar botnița se mula perfect pe contururile bărbiei, maxilarelor și gurii.

Căpăstrul fusese creat special pentru mine. Valerius își dorise unul elegant, dar care să-mi acopere complet gura. Lanțurile subțiri și aurii se prindeau deasupra capului, ca să-mi

pot purta pletele lăsate pe umeri, așa cum prefera el. Ansamblul bizar se încuia la ceafă, pe sub păr. Ținea cheia în dormitorul său. Numai stăpânul sau sclavul lui de trup aveau acces la ea. Mă rog, așa credea el.

Valerius îi plătise o sumă însemnată meșterului respectiv. Nu doar pentru că născocise o asemenea grozăvie, ci și pentru smaraldele incrustate în linie dreaptă, chiar în dreptul buzelor.

În casa asta nu aveam gură și nici voce. Nici măcar când îmi scoteam căpăstrul.

M-am dus în mijlocul camerei. Părul negru, lung și ondulat, îmi atingea ușor șoldurile. Întruchipam imaginea frumuseții în cușcă. M-am întors cu fața spre ei. Pe chipul meu nu se putea citi nimic. Mintea mi se golise și inima îmi înghețase. Ca întotdeauna.

— Așa e, i s-a adresat Quintus tânărului senator. Asta e prima ta vizită în bârlogul lui Valerius, nu?

Quintus a chicotit, însă eu am refuzat să mă uit la el.

— Nu i-ai văzut niciodată vipera frumușică pe care o ține în casă.

— Adică? s-a interesat străinul.

Am continuat să privesc drept în față, în vreme ce ochii lor mă ațineau lacomi, încântați de tortura mea.

Leto, un bărbat rotofei, a intervenit și el în timp ce-și mesteca friptura de miel:

— E o vrăjitoare.

Străinul a pufnit neîncrezător.

— Nu există vrăjitoare.

— Cum poți să zici așa ceva? s-a răstit Quintus furios. Când tocmai generalul tău a fost dus de nas chiar de una? Se zice că vrăjitoarea celtică a fost cea care a provocat balamuc în rândul armatelor noastre până când a apărut Iulian. Apoi a căzut și el în mrejele ei.

— Doar ai fost martorul decăderii legatului Iulian din cauza acelei femei, a adăugat Leto, privindu-l pe sub gene pe senatorul mai tânăr, cu ochii săi mici cât mărgelele. Sigur știai că e o vrăjitoare. Și-a folosit puterile ca să-l împingă să-și trădeze împăratul, propria *rudă*!

— Iulian s-a dovedit a fi un idiot trădător, a adăugat stăpânul meu, sfredelindu-mă cu privirea. Să omori un alt general, să-i arzi leșul și jumătate din dealul Palatin, iar apoi să fugi din Roma. Pentru o femeie?

Valerius a chicotit și a luat o piersică grasă dintr-o fructieră aflată lângă cotul său.

— Un cretin!

— Într-adevăr! a încuviințat străinul cel chipeș. Generalul Iulian chiar a fost fermecat, dar ea nu era vrăjitoare. Doar o femeie care și-a sedus stăpânul și l-a transformat într-un trădător.

Am absorbit povestea auzită de nenumărate ori până acum. Faimosul general roman, cunoscut sub numele de Cuceritorul-cu-Inimă-de-Piatră, nepotul lui Cezar, care se lăsase complet posedat de dragonul său roșu uriaș, ucisese și-i dăduse foc unui alt patrician roman care îi rănise femeia, apoi zburase cu ea călare pe gâtul său, departe de Roma, undeva peste ocean. Mi-aș fi dorit să-l fi văzut și eu. Frumoasa fantezie mă ținea trează în unele nopți, un vis care pentru mine nu avea să se împlinească vreodată.

Revenindu-mi cu picioarele pe pământ, am lăsat indiferența să-mi cuprindă din nou întreaga ființă. Era periculos să-ți dorești mai mult, să vrei să scapi. Încercasem. Iar asta îmi adusese botniță din aur pe față și-mi silise stăpânul să se poarte obsesiv și ca un maniac în privința mea.

— N-ai explicat niciodată de ce încă o mai ții după tot ce-a făcut, a adăugat Quintus.

Uitătura lui întotdeauna mă devora, dar refuzam să mă uit direct în ochii lui. În ziua în care avea să se întâmple așa ceva trebuia să-l omor.

— Dar ce-a făcut? a întrebat străinul.

Valerius și-a mângâiat cicatricea de pe gât. Cea pe care i-o dăruisem eu.

— Poate nu crezi că generalul tău a fost fermecat de o vrăjitoare, dar ele chiar există. Te uiți la una chiar acum.

Și-a coborât glasul și ochii i-au sclipit într-un verde neomenesc. Dragonului său îi plăcea când depăna povestea asta. Cea în care aproape murise de mâinile mele și supraviețuise ca să mă ferece într-o cușcă.

— Nici Quintus n-a știut ce e decât după ce mi-a vândut-o pe Lela. Într-o noapte, când am luat-o în patul meu, m-a mușcat atât de rău, încât am sângerat.

M-am chiorât la stăpânul meu, încântată să aud cum aproape îmi recâștigasem libertatea. Ochii lui stranii și lucioși m-au pironit în loc.

— Mi s-a părut ciudat când mi-a supt sângele din locul mușcat. Însă atunci am simțit aceeași magie care se ivește când mă transform.

Bărbații ascultau fermecați. La fel și eu. Fusese prima dată când magia mi se revărsase în vene. **Bunica**[1] îmi spusese dintotdeauna că urma să fie și că aveam să știu când s-o folosesc. Și chiar o folosisem. Era prima noapte în care Valerius mă silise să urc în patul lui. Puterile mistice care trăiau în sângele meu se treziseră instantaneu, hrănite de furia mea.

— Și ce s-a întâmplat? s-a interesat bărbatul mai tânăr.

[1] Cuvintele care apar cu litere îngroșate au fost scrise de către autoare în limba română în original (n. red.).

— A vorbit. Mi-a zis să-mi ridic pumnalul și să-mi tai gâtul singur.

Valerius a rânjit și colții i s-au alungit.

— M-am supus, întocmai cum mi-a poruncit. Mulțumită zeilor, sclavul meu de trup Grigor m-a împiedicat să-mi fac felul, altfel aș fi mort, a adăugat el hohotind.

— E atinsă de zei, a rostit străinul cu o asemenea uimire, că mi-am îndreptat atenția spre el.

Ochii i s-au luminat. Dar nu de curiozitate sau de mirare. Cumva, în semn de recunoaștere. Numai că era imposibil. Nu ne mai întâlniserăm niciodată.

— O copilă a Minervei, se pare.

Valerius și-a înclinat capul, încă privindu-mă atent. A continuat să-și mănânce piersica și zeama i s-a prelins pe bărbie.

— Pizda aia de zeiță n-ar fi trebuit să-i sfideze pe mai-marii ei, a gemut Quintus, bând lacom din pocalul cu vin.

Bunica ne spusese povestea Meduzei și a surorilor ei, cum primiseră ele daruri speciale de la zeița Minerva. Eu n-o crezusem niciodată. Asta până în noaptea în care aproape că-l omorâsem pe Valerius, cea în care simțisem magia revărsându-se în mine.

— Fascinant! a exclamat străinul, părând ușor preocupat.

— Dar de ce-o mai ții? a insistat Quintus. Mai ales că știi cât este de periculoasă. E doar un șarpe care așteaptă încolăcit să te atace. Uită-te la ea! Chiar și-acum, ne privește de parcă ar urzi ceva împotriva noastră. Are pulsul liniștit și inima rece ca gheața.

Rânjetul lui Valerius s-a lărgit.

— Ah, dar se înfierbântă suficient de mult!

Quintus a chicotit.

— Pun rămășag că așa e!

Valerius a aruncat piersica pe jumătate mâncată pe o tavă, ștergându-și degetele apoi de un pliseu al togii sale verzi.

— În plus, îmi place că-mi amintește mereu să fiu atent. Când moartea locuiește în casa ta, nu lași niciodată garda jos.

Ochii i-au sclipit amenințător, promițându-mi fără cuvinte că niciodată nu avea să-mi mai ofere șansa să-l omor. În acel prim acces de furie, îmi distrusesem ocazia. În loc să plănuiesc cu grijă și să găsesc momentul potrivit, reacționasem la frica și groaza de a fi violată. Îmi dăruisem inima, trupul și sufletul lui Jardani și nu puteam să-i îngădui altui bărbat să ia ce nu-i aparține. Reacționasem ca o femeie liberă, nu ca o sclavă.

În prezent, nu mai aveam nicio speranță. Asta urma să fie viața mea, firește, în cazul în care nu-mi puneam capăt zilelor.

Tânjeam după răcoarea templului din spatele casei lui Valerius. Singurul loc care-mi aducea alinare. Când mă aflam în tăcerea lui, înconjurată de pereții reci, îmi imaginam că sunt în propria criptă. Primeam cu bucurie încremenirea asemănătoare cu moartea.

— Partea bună e că n-ai nevoie de gura ei ca să te folosești de ea cum trebuie, a adăugat Quintus.

Bărbații au izbucnit în râs, cu excepția senatorului mai tânăr. Ochii lui albaștri au sclipit intens o secundă efemeră.

— Ai grijă, consul Valerius!

Vocea lui devenise gravă, dragonul său făcându-și simțită prezența. Un val de putere mi-a alunecat pe piele și m-am înfiorat toată. Ceilalți trei s-au oprit din hohotit și s-au zgâit la el.

— Moartea pândește pretutindeni în Roma. Ar trebui să fim precauți. Nimeni n-a bănuit că legatul Iulian e un trădător, și totuși… Legatul Ciprian, la fel, nu l-a bănuit și acum e mort. Până și pe mine m-a păcălit, vorba aia, mâna lui dreaptă. Mai bine să aveți grijă, domnilor senatori, altfel moartea o să vă găsească mai repede decât credeți!

Senatorul chipeș, în albastrul casei Sapphirus, vorbise pe un ton grav, pătrunzător, dominând toată încăperea, dar și pe bărbații mai mărunți, doar cu câteva cuvinte. Pulsul mi-a crescut din nou, iar de data asta nu de frică. Ci pentru că recunoșteam o putere mai mare decât a stăpânului meu, mai mare decât a nenorocirii mele.

— Ai dreptate, Traian, a încuviințat Valerius, dregându-și tulburat glasul.

„Traian."

I-am lăsat numele să mi se plimbe prin minte, în timp ce bărbatul își ridica în aer cupa și sorbea din ea, aruncându-mi o privire scurtă. Pentru o clipă, am zărit albastrul intens al ochilor de dragon.

Cu o avertizare care-i pusese pe stăpânul meu și pe tovarășii săi scârboși la colț, Traian îmi oferise ceva la care nu îndrăznisem să mai visez… o rază de speranță.

Cu o fluturare scurtă din mână, Valerius a rostit răgușit:

— Dansează, Roza! Arată-ne ceva frumos!

Quintus a chicotit, întorcându-și privirea pofticioasă spre Roza. Fără ezitare, m-am dus într-o parte laterală a atriumului, adâncindu-mă în umbra unei coloane.

Quintus nu mințea totuși în privința mea. Chiar aveam inima de gheață și-mi închipuiam adesea tot felul de situații în care urma să-i omor pe toți. Numai că, după ultima pedeapsă – înlănțuită de patul lui Valerius timp de o săptămână, suferind din cauza biciuirii cu cravașa lui din piele și a violurilor crunte, toate dovedindu-mi că el este stăpânul meu –, nu mai încercasem să fac nimic necugetat.

Acum supraviețuirea era unicul meu țel. Să trăiesc mai mult decât el și să-i fiu vândută unui stăpân mai bun. O închipuire de speranță, nu una reală. Însă reprezenta tot ce reușeam să-mi imaginez în mod realist.

Bărbații au râs, dar n-am auzit de ce. Nu-i mai ascultam, deși îl urmăream pe senatorul numit Traian. Îl servise pe generalul infam, nepotul împăratului, care-și sfidase unchiul și omorâse un patrician pentru sclava lui.

De ce nu putuse și soarta mea să fie așa? De ce mă abandonaseră zeii și-mi dăduseră o existență mizerabilă?

Aveam nevoie de templu și de ușurarea pe care numai acolo o găseam.

Andreas a intrat cu o altă carafă de vin. Purta tunica verde mătăsoasă, ce arăta mai degrabă ca o fustă scurtă, și o centură subțire petrecută peste un umăr, lăsându-i pieptul aproape gol. Andreas era un bărbat frumos, un grec cu părul blond, luat în sclavie de mic. Trăise în casa lui Valerius de la vârsta de doisprezece ani, satisfăcând poftele sexuale variate ale stăpânului său încă de copil.

Când cădeam în brațele depresiei, îmi aminteam că Andreas își petrecuse toată viața de adult aici și că, deși trupul nu-i aparținea, sufletul îi rămăsese întreg, frumos și luminos. Pesemne că pentru mine era mai rău, deoarece înainte cunoscusem libertatea și dragostea. Înțelesesem ce pierdusem în noaptea în care romanii pe jumătate dezgoliți îmi omorâseră familia și pe Jardani, iar apoi mă răpiseră.

Bine măcar că Malina scăpase! Sau cel puțin așa speram. Tata îi strigase să fugă și o văzusem intrând alergând în pădure. Niciunul dintre romani nu pornise după ea. Speram și mă rugam încă din noaptea în care sora mea cea sălbatică fugise în lumea largă, departe de Roma. Dacă scăpase într-adevăr și ducea o viață mai bună, atunci puteam să suport orice.

În timp ce reumplea pocalul lui Leto cu vin, Andreas mi-a întâlnit privirea și a schițat un surâs slab spre mine. Întotdeauna verifica să vadă ce fac. N-aș fi supraviețuit în această casă de coșmar dacă n-ar fi fost el.

Noaptea asta mă agita în mod deosebit. Mă simțeam fragilă și vulnerabilă. Petrecerea nu era cu mult diferită de altele date de Valerius, așa că nu pricepeam de ce.

Ochii mi-au picat pe Traian, descoperind că și el mă privea. Am fost surprinsă să constat că el nu se uita la mine așa cum o făceau Valerius și Quintus. Pe frunte îi apăruse o cută, de parcă încerca să rezolve o ghicitoare.

Nu exista nicio ghicitoare aici, voiam să-i spun. Eram exact ceea ce vedea el. O femeie cu puterea de a-și omorî dușmanii, dar care fusese redusă la tăcere din cauza unui căpăstru de aur și a unei frici imense.

Disperarea a început să-și înfigă ghearele în carnea mea. Dacă nu-mi scoteam botnița cât mai repede, riscam să ajung iar pe marginea nebuniei. Se mai întâmplase o dată, când Andreas mă găsise complet amorțită pe podeaua camerei mele.

Andreas și-a împins bărbia în direcția ușii, sugerându-mi să mă retrag discret. Valerius permisese acest lucru de multe ori. Odată ce-și impresiona vizitatorii cu prezența mea, pentru el nu mai prezentam interes. Și nu le mai eram de folos nici petrecăreților. Îi datoram recunoștință stăpânului meu pentru că nu-și împărțea sclavii cu oaspeții săi. Numai el putea să ne folosească și să ne maltrateze.

Când Roza s-a învârtit pe partea laterală mai îndepărtată a camerei, atrăgând ochii bărbaților, eu am coborât încet treptele, dar nu înainte să surprind privirea focoasă a tânărului senator. Cu pași mărunți și ușori, m-am strecurat afară din tricliniu și am pornit pe holul lung, îndreptându-mă spre templul Dianei.

Inima îmi bătea mai repede, iar sângele îmi curgea năvalnic prin vene. Mintea și trupul meu tânjeau după o clipă de ușurare. De eliberare.

Iluminată de opaițele cu ulei așezate în suporturile lor pe perete, sculptura zeiței vânătorii se ridica impunătoare chiar în

față. Se găsea într-o încăpere mică a templului circular, înconjurată de stâlpi și de plante, cu un oculus ce se deschidea spre cerul de deasupra.

Zeița Diana fusese cea care străpunsese inima unui dragon Sapphirus cu săgeata în timp ce acesta se împreuna cu nimfa ei preferată, Egeria. Când îl lovise săgeata, dragonul își lepădase imediat culoarea albastră, căpătând nuanța pajiștii pe care se aflau. Povestea spune că, deși Diana îl disprețuia pe dragon pentru că-i furase afecțiunea nimfei fără consimțământul ei, zeii mai înalți hotărâseră să pedepsească unirea celor doi, lăsându-l pe el în viață și creând o nouă castă de dragoni. Așa se născuse Casa Chrysocolla. Și tocmai de aceea o slăveau pe Diana, zeița lor protectoare.

Eu o veneram dintr-un alt motiv. Sculptura sa din marmură albă înfățișa o războinică fioroasă, cu aripile deschise, cu arcul tras și săgeata țintind spre un dușman nevăzut. Avea coarne delicate și spiralate și o stolă scurtă și mulată pe trupul puternic. Privea încruntată și concentrată spre adversarul ei.

Îmi imaginam că țintește spre inamicul *meu*, stăpânul meu, și de aceea îngenuncheam ca și acum la picioarele ei. Locul acesta rece și tăcut era singura încăpere din casă în care găseam alinare și un sentiment vag de confort.

Mi-am plimbat degetele peste piatra rece și m-am întins să caut în spatele unei plante în ghiveci, unde țineam ascunsă cheia și un cuțit furat. Am închis ochii, așteptând cu bucurie senzația de ușurare pe care o aveam mereu aici, în liniște și întuneric.

TRAIAN

Mai aveam puțin și-mi vărsam și mațele pe sofaua de mătase a lui Valerius dacă nu plecam iute de-aici. Îl urâsem dintotdeauna pe omul ăsta, din nenumărate motive – pentru aroganța, depravarea și lăcomia sa –, însă acum mai apăruse încă un motiv să-mi doresc să-i retez beregata. Motivul tocmai ieșise din încăpere.

Pe drumul împăratului Igniculus spre putere, fusesem martorul multor acte de destrăbălare nerușinată. Prin natura lor, dragonii sunt creaturi posesive. Toți ne dorim propria comoară pe care să o ținem protejată în bârlogul nostru.

Însă Igniculus practic le dăduse ghes celor decăzuți moral să dorească și să-și însușească mai mult decât era firesc, să cedeze în fața poftelor lor dubioase și a dorințelor monstruoase.

Altfel, de ce-ar trata-o Valerius pe sclava sa, Lela, atât de îngrozitor? Fata se îmbrăcase ca o soție de patrician, o batjocură având în vedere statutul ei de sclavă. Pe deasupra, nenorocitul îi pusese și-un căpăstru! De frica puterii ei, o amuțise cu o botniță de aur și o silea să stea în picioare acolo, ca o sculptură, doar pentru amuzamentul său. Bărbații ca el reprezentau motivul pentru care Roma avea nevoie să fie curățată. Voiam să-i iau gâtul pe loc.

— Am auzit că generalul Drussus are grijă de jefuitorii ăia din nord, pe care legiunea voastră n-a reușit să-i căsăpească, a zis Quintus, rânjind ironic spre mine și făcând semn să i se mai aducă vin.

— Și la ce jefuitori te referi? am întrebat nonșalant, urmărindu-l pe bărbatul care-i turna vin.

Înalt și bine făcut. M-am întrebat în sinea mea dacă îi era loial stăpânului său ori și-ar feri privirea în cazul în care cineva ar intra nepoftit în casă ca să-l ucidă pe Valerius.

— Cei care au distrus Singidunumul. Barbarii pe care lașul tău de general i-a lăsat să scape.

Acum îmi captase atenția.

— Serios? Drussus i-a găsit? am întrebat pe un ton neutru, aproape plictisit.

— Rapoartele care vin spun chiar mai mult de atât, a adăugat Valerius. Generalul a reușit să-i înconjoare pe unii dintre ei.

N-am mai putut să rămân la fel de nonșalant.

— I-a înconjurat? m-am interesat, aplecându-mă în față plin de curiozitate. Unde?

Valerius a zâmbit larg. Savura să fie singurul cu cele mai multe informații din încăpere, acest lucru dându-i, în închipuirea lui, o mai mare putere.

— Într-adevăr, așa e, a răspuns el, chicotind răutăcios. Nu va mai trece mult și vom auzi că s-au predat.

— Drussus e sigur că jefuitorii sunt cei pe care i-am întâlnit în Moesia? l-am chestionat încă uluit, căci știam un secret despre ei, pe care eu și Iulian îl păstraserăm bine doar pentru noi.

Aveam convingerea că nu sunt doar o simplă ceată de jefuitori, ci o armată de dragoni. Întâlnirea noastră cu ei în Moesia scosese în evidență acest fapt, dar mai ales înfruntările pe care el și Malina, femeia lui, le avuseseră cu dușmanul acolo.

— Așa susțin ei, a încuviințat Quintus, întinzându-se după o altă halcă de carne de porc condimentată de pe tavă. Au fost surprinși exact când devastau o altă provincie romană, la nord de Tracia.

— Sunt sigur că împăratul îl va recompensa gras pe Drussus, dacă izbutește să le prindă regele, a adăugat Leto, râgâind satisfăcut când s-a lăsat pe spate, ca să se sprijine de sofa.

— Fără îndoială! a întărit și Valerius.

— Tu ce părere ai, Traian? m-a iscodit Quintus dinadins, de parcă ar fi fost convins că informația mă va înfuria.

Quintus nu pricepea însă că eu nu eram ca el. Nu-mi câștigasem mândria și gloria omorând oameni, ca parte a armatei lui Cezar. Nu căutam nici faimă, nici avere, cucerind alte popoare. Fusese o necesitate ca să supraviețuiesc, apoi devenise o necesitate, câtă vreme eu și Iulian ne construiam propriul grup de aliați, cu ajutorul cărora să curățăm Roma de bărbați precum Quintus. Deocamdată, trebuia să rămân aproape de dușmanii mei, însă în acel moment n-am mai putut să tac.

I-am susținut privirea și am răspuns:

— Drussus o să se străduiască, sunt convins de asta. Este un general mărunt și… bun.

Leto a pufnit când mi-a auzit insulta la adresa unuia dintre cei mai buni generali ai lui Cezar.

— Numai că el nu înțelege că hoarda germanică pe care am întâlnit-o noi nu e dușmanul cu care ne luptăm de obicei.

— Cum adică? a întrebat Valerius.

— În primul rând, ei nu se luptau ca să-și apere ținutul, să-i împiedice pe romani să le acapareze teritoriul. Au atacat provinciile romane și au ars tot ce-au întâlnit în cale cu un scop: să-i arate Romei că putem fi răniți, că nu suntem invincibili. Ne-au dovedit că sunt vicleni și puternici. Nu trebuie subestimați.

— Ce tot trăncănești acolo? a întrebat Quintus pe un ton plin de dispreț. Că acești barbari germanici se ridică la nivelul legiunilor romane?

Bărbatul a pufnit.

— Spun doar că va veni o vreme, cred eu, când nu Roma o să mai fie invadatorul. Și ea o să fie cea invadată.

Iar eu o să conduc invazia aceea, am adăugat în gând.

— Ce absurditate, Traian! s-a răstit Valerius. Pe pământ nu există putere mai mare decât a noastră. Nimeni nu poate învinge dragonii.

Aroganța. Asta le va aduce căderea.

M-am ridicat în picioare.

— Trebuie să mă ușurez.

Am zâmbit la tăcerea plină de încordare pe care am lăsat-o în urma mea pe când străbăteam tricliniul, spre arcada ce ducea în casa lui Valerius.

În dreapta se auzeau glasuri, iar dinspre bucătărie, probabil, se insinua un miros de mâncare. Mai era un alt hol lângă intrare, care pesemne ducea spre camerele sclavilor. Am străbătut

zona deschisă de la intrare și holul din stânga, adâncindu-mă tot mai mult în casă.

La capătul holului se găseau câteva saloane mici. La stânga am văzut o arcadă mare. Perdelele umflate de vânt indicau prezența unei terase dincolo de ele. Probabil că ăsta era dormitorul lui. Am pășit spre el, pentru că voiam să-i descopăr structura și intrările dinspre grădina exterioară, dar m-a oprit un zgomot.

În direcția opusă dormitorului se deschidea un coridor lung. Nu vedeam până unde duce sau cine scotea sunetul acela. Am început să-l parcurg și opaițele cu ulei de pe hol au pâlpâit când m-am apropiat tot mai mult. Cineva fredona încetișor un cântec.

Am cotit după un colț și am dat peste un fel de atrium, chiar la capătul coridorului, departe de centrul casei. Plantele înalte, luxuriante, și coloanele albe decorative înconjurau spațiul circular, cu tavanul boltit. Sculptura zeiței Diana pe un piedestal așezat chiar în mijloc mi-a spus că mă aflu într-un templu, oarecum izolat de restul camerelor. Unii romani construiau templele în interiorul caselor, mai ales în onoarea zeiței care le proteja căminul sau familia.

Însă nu zeița m-a atras ca prin farmec, ci cântecul ca de sirenă – cu o melodie tulburătoare, tânguitoare – m-a împins să mă apropii încet.

Când am pășit printre palmierii înalți de la intrare, am descoperit o femeie îngenuncheată, care se legăna în față și în spate în timp ce cânta.

Era Lela. Avea o voce neobișnuit de frumoasă. Căpăstrul auriu pe care-l purtase în timpul cinei stătea într-o parte, cu cheița încă vârâtă în încuietoare.

Nu m-a auzit când am ajuns lângă ea. Stătea chircită și continua să cânte melodia tulburătoare. Nu-i înțelegeam versurile

în limba dacă, dar cuvintele m-au străpuns direct în inimă. Un sentiment de pierdere dureros mi-a copleșit sufletul, lăsându-mă pustiit și nefericit. Acesta nu era doar un cântec trist… ci unul în care tânăra își exprima dorul de familie, de casă sau de libertate, mi-am închipuit. Poate toate trei. Mi-am încleștat pumnii când i-am simțit amărăciunea nemărginită.

Lelei i-a alunecat o mână din poală și i-a căzut pe podeaua de piatră, lângă ea. Am adulmecat imediat un iz metalic în aer, simțurile mi s-au ascuțit și nările mi-au fremătat. Atunci torța i-a luminat strălucirea roșie de pe vârful degetelor.

Instinctiv, m-am repezit spre ea, prinzând-o de încheietură și de umăr. N-a opus rezistență, lăsându-se moale în îmbrățișarea mea. În dreptul genunchilor, stola ei verde era boțită și pătată și ea cu sânge.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat pe un ton poruncitor.

Lela nu mai cânta, ci doar fredona, cu ochii închiși, ca în transă. Nu-și tăiase venele, lucrul de care mă temusem cel mai tare la vederea sângelui. Dragonul mi-a mârâit în piept cu o vibrație constantă care mi-a încordat mușchii. Simțurile mi se ascuțiseră la maximum și nu m-am putut abține să-i ridic încet materialul care-i acoperea poala. Pe interiorul coapsei drepte am zărit o rană subțire și lunguiață, din care picura sângele. Însă șirul de tăieturi argintii și proeminente, rânduite îngrijit pe interiorul ambelor coapse, a fost cel care mi-a umplut sufletul de durere. Cicatrici vindecate. Se rănise singură de multe ori și înainte.

— Ce-ai făcut?

Am strâns materialul în pumn și am încercat să-l ridic și mai mult, ca să văd dacă de data asta se tăiase prea adânc și avea nevoie de cusături. Când i-am atins pielea cu palma, Lela a tresărit brusc, s-a răsucit și a repezit vârful unui cuțit spre fața mea.

Am prins-o de încheietură și ea a scăpat cuțitul, lama acestuia lovindu-se cu zgomot de piatră. S-a așezat în genunchi, smulgându-și brațul din strânsoarea mea, ala că i-am dat repede drumul.

— Să nu mă atingi! s-a răstit ea cu ură, privindu-mă cu ochi mari, ai căror pupile se dilataseră la maximum.

— Îți cer iertare! am zis, ridicând palmele la vedere. Nu încercam decât să văd dacă ești rănită.

Fata a pufnit dezgustată.

— Rănită? Nu m-am mișcat când ea m-a strâns de umeri și buzele pline i s-au subțiat tot mai mult în vreme ce continua să strige la mine: Întotdeauna sunt rănită. Foarte aproape să fiu rănită, revenindu-mi după ce am fost rănită, urmărind cum alții sunt răniți, înot într-o rană infinită.

A clătinat din cap, iar atunci i-am văzut pletele negre și mătăsoase mai răvășite decât mai devreme, în timpul petrecerii lui Valerius.

— Trăiesc într-o lume a rănilor, a suferinței și a durerii.

Ochii îi erau sticloși.

— Înțeleg, am rostit încet.

Când i-am simțit disperarea din voce am început să simt o strânsoare în piept.

Nu numai că-i vedeam durerea, dar eram conștient că rănile pe care și le provocase o amețiseră bine. Mai întâlnisem privirea asta la opiomani. Am tras adânc aer în piept, dar n-am adulmecat nici urmă de opiu sau alte licori periculoase, ci doar izul dulce al sângelui ei.

Lela a clipit des de mai multe ori, smulgându-se din starea de transă.

— Ce cauți aici, *senatorule?*

Ura îi picura de pe limbă.

— De ce te tai, Lela?

Atunci s-a strâmbat. Nu eram sigur dacă tresărise din cauza întrebării sau a altui motiv. S-a întins și mi-a apucat încheietura, privind atent locul de care mă ținea și plimbându-și degetul mare pe pielea mea. Mi-am dat seama că-și freca sângele de pe degete de pielea din zona încheieturii.

Pulsul mi s-a întețit și am început să gâfâi. N-am fost sigur de ce până când n-am simțit prezența vie a puterii mistice. Puterea zeilor.

Crezusem că Valerius născocise o mică poveste cu ea, doar ca să pară în fața celorlalți mai îndrăzneț și mai curajos că are o vrăjitoare în casă. Se părea că mă înșelasem. Mă simțeam întocmai ca atunci când puterea mi se revărsa în vene și mă schimbam în dragon. Numai că asta era ușor diferită. Mai… feminină.

Nu auzeam răcnetul bestiei care-mi invada ființa, chinuindu-se să se elibereze, ci simțeam un val de putere hipnotizatoare, efervescentă, care mă învăluia, așa cum stăteam îngenuncheat pe podeaua de piatră.

— E adevărat, am rostit blând. Chiar ești atinsă de zei.

Lela a continuat să privească atent locul de pe mână pe care mi-l freca ușor cu degetul mare, desenând un cerc din sângele ei peste pulsul care-mi zvâcnea în dreptul încheieturii. Nu înțelegeam ce face, dar se părea că nu o puteam opri.

— De o zeiță, nu de zei, a replicat ea clar, chiar dacă vocea-și păstrase tonul visător. Te văd, Traian.

Am înghițit în sec când mi-am auzit numele ieșind de pe buzele ei, fără să am habar de ce mă afectase atât de profund. Rostindu-mi numele, parcă mă prinsese într-o capcană cumva, izbutind să-mi deschidă ființa și să-mi descopere toate secretele. Chiar și-așa, inima îmi bubuia tot mai tare, dar nu pentru

că mi-ar fi putut cunoaște părțile cele mai întunecate, ci pentru că, dintr-odată, chiar îmi doream asta.

Lela și-a ridicat privirea spre mine. Pupilele începuseră să i se micșoreze, scoțând la iveală albastrul-închis al irisurilor, asemănător cu nuanța Mării Tireniene departe de țărm. Mă prinsese în mrejele adâncului lor de miazănoapte și al frumuseții chipului ei uimitor. Era cea mai splendidă femeie pe care o văzusem vreodată.

— O să mă protejezi, a șoptit ea suav, în vreme ce magia apăsa cu greutatea sa aerul din încăpere.

O poruncă, nu o observație.

La început, n-am reușit să scot niciun un cuvânt, gâtuit de senzația stranie ce se răsucea în jurul meu tot mai strâns.

— Așadar, ești o vrăjitoare, am confirmat.

Atunci ea a zâmbit și mi-a cucerit sufletul pe vecie. Nu era un zâmbet menit să te înșele cu dulceața lui sau să te ademenească. Totuși, mă simțeam captiv și totodată sfârșit.

— Da, Traian, m-a asigurat ea, cu ochii plini de durere. O vrăjitoare fără putere.

Mi-a dat drumul și s-a lăsat din nou pe spate, sprijinindu-se pe călcâie și privind în jurul micului templu.

— Nu aici, în adâncul infernului, a adăugat.

— Nu cred că-i adevărat.

Și-a întors brusc capul spre mine, cu o expresie concentrată.

— Eu cred că ai multă putere, i-am spus blând. Chiar și în infernul în care trăiești acum.

— De parcă tu ai ști ceva despre lumea mea! s-a răstit ea furioasă.

Pe neașteptate, am auzit pași venind pe holul din spatele nostru. Am sărit în picioare, gândindu-mă iute la un motiv care să-mi scuze prezența în această parte a casei.

Lela n-a catadicsit nici măcar să se mişte sau să ascundă căpăstrul şi cuţitul de pe podea. Când sclavul care ne servise vin a intrat în templu, a cercetat-o iute pe Lela, apoi şi-a îndreptat atenţia spre mine.

— Am auzit pe cineva care suferea şi am venit să văd ce se petrece, am explicat eu jalnic.

— Minciună, a ripostat Lela, rămânând îngenuncheată şi uitându-se la celălalt bărbat.

Sclavul m-a ignorat, a luat căpăstrul şi cuţitul într-o mână, apoi a îngenuncheat şi a cuprins-o pe Lela în braţe.

— Gata, scumpo! Eşti cu mine.

Fata i-a înconjurat gâtul cu braţele, lăsându-şi capul pe umerii lui şi închizând ochii încet.

— S-a rănit singură, i-am zis bărbatului.

El se răsucise să plece, dar s-a oprit şi m-a privit furios.

— Nu, dominus, a zis el, deşi termenul folosit pentru a le arăta respect dragonilor cu origine nobilă era încărcat de dispreţ. Şi-a oferit puţină uşurare. Atâta tot. Voi avea eu grijă de ea. Acum ar trebui să vă întoarceţi la petrecere.

Sclavul s-a retras, plecându-şi fruntea scurt în faţa mea, în vreme ce ţinea trupul moleşit al Lelei în braţe.

M-am luat după el, mergând încet pe holul central ce ducea spre partea principală a casei. Bărbatul i-a sărutat tâmpla Lelei, făcând să mi se strângă stomacul.

— În noaptea asta te poţi odihni, i-a spus el tandru.

— Posibil să mă cheme, a murmurat ea, cu o durere sfâşietoare în glas.

— Nu, iubito. Dacă va avea nevoie de cineva, mă voi asigura că va fi vorba de mine. Acum dormi!

După aceea, au cotit după un colţ şi au dispărut din raza mea vizuală. Cu o greutate în suflet pe care n-o mai simţisem

de când îmi trimisesem surorile departe de Roma, pentru siguranța lor, m-am întors în tricliniu. M-am scuzat scurt, susținând că mă doare stomacul, și le-am zis că plec, fără să-mi pese că senatorul Quintus a zâmbit ironic, replicându-mi:

— Sper că nu te-am supărat când am pomenit de victoria generalului Drussus, acolo unde tu ai eșuat, nu?

Nu dădeam doi bani pe ce credea Quintus. Trebuia să ies din casa aia. Sângele îmi ardea, curgându-mi fierbinte prin vine, iar dragonul din mine își dorea să fie eliberat ca să poată zbura.

Când am ajuns afară și am privit cerul, am zărit cosașii-morții încercuind Roma, vreo șase la număr. Cel mai recent edict șoptit la urechea lui Valerius de către Cezar, înaintat senatului pentru aprobare și ratificat imediat, devenind lege. Nimeni nu putea părăsi Roma fără permisiunea directă a împăratului, nici plebeii, nici patricienii. Cosașii-morții se învârteau ca să împiedice plecarea cetățenilor, nu ca să respingă dușmanii.

I-am făcut semn băiatului de la grajduri să-mi pregătească de îndată calul. Acesta s-a mișcat rapid și mi l-a adus. Am urcat pe el și l-am îndemnat s-o ia la galop, simțind nevoia ca vântul să-mi biciuiască fața.

În acel moment, nici tiranul Igniculus, nici lingăul mizerabil de Valerius și nici lacheul său Quintus nu îmi provocau golurile îngrozitoare din stomac.

Ci frumusețea misterioasă care găsea alinare când se tăia, care purta botniță ca un afurisit de câine și care, cel mai probabil, trebuia să-și ascundă sentimentele față de iubitul ei, sclavul care o cărase în brațe ca s-o ducă la culcare. Fără îndoială, amândoi erau folosiți de Valerius în moduri abominabile.

Am urcat șerpuind pe dealul Palatin, spre casa mea, și mi-am dat seama că acesta nu era singurul motiv pentru care furia aproape că mă înneca în seara asta. Sărutul delicat al sclavului și

cuvintele blânde adresate Lelei îmi treziseră dragonul. Mârâitul lui îmi vibra în piept. Bestiei nu-i plăcuse deloc imaginea.

O reacție cât se poate de jenantă.

Ar fi trebuit să mă bucur că biata femeie găsise puțină afecțiune în închisoarea în care trăia. Am intrat în curte, am descălecat și m-am retras în confortul familiar al propriei case. În tot acest timp, m-am simțit profund tulburat și înnebunit de mâhnire. Din cauza Lelei.

Un dar FERMECAT...

O RUGĂMINTE ascultată de zei...

O lume NEMILOASĂ
în care dragonii conduc Roma.

Satul Lelei Bihari a fost cotropit chiar în noaptea nunții ei, iar logodnicul i-a fost ucis sub propriii ochi. În timp ce surorile sale au fost fie târâte în robie, fie au reușit să scape, Lela i-a fost vândută lui Valerius, un consul al Romei.

Când a încercat să-l ucidă pe Valerius în prima sa noapte ca sclavă, darul ei de cântătoare a sângelui s-a dezlănțuit... iar pedeapsa nu a întârziat să apară. Acum, este etalată prin fața celorlalți senatori, spre amuzamentul lor.

Însă Traian Tiberius, noul tribun ales al Senatului, este diferit. El nu împărtășește cruzimea celor din jur. Când o eliberează pe Lela din sclavie și o ascunde, tânăra pornește pe un drum al răzbunării, iar folosirea propriului dar o expune unui pericol mai mare ca oricând.

Prizonieră între zidurile Romei, în timp ce cosașii-morții dau ocol pe cer, cum ar putea ea să aibă încredere într-un dragon roman? Mai ales când devine limpede că Traian are propriile planuri ascunse? Pe măsură ce puterile ei devin tot mai mari și pericolul se apropie, Lela își dă seama că nu doar viața îi este în joc, ci și inima.

„Nu e o poveste de dragoste blândă, ci una plină de forță. Relația dintre Lela și Traian se dezvoltă în paralel cu lupta mai amplă pentru libertate din cadrul seriei, într-o epocă în care un singur om conduce ca un rege. Juliette Cross are un talent înnăscut în a echilibra drama cu mize uriașe prin mici momente de tandrețe și încredere."
Read by the Ocean

ISBN: 978-630-361-360-4
9 786303 613604
www.edituracorint.ro

LEDA EDGE

#romantasy

18+